

som tidt fremføres imod Kjøbenhavns Befæstning, nemlig, at vi ikke skulde have Folk nok til at besætte Fæstningen med, har det ærede Medlem fuldstændig saaet til Jorden ved sin Opjørelse af, at 100,000 Mand med Lethed kunde staffles tilveie. Og saa rykkede endelig det ærede Medlem frem med de 400,000 Skandinaver, som kunde opstilles til Nordens Forsvar! Da det ærede Medlem forrige Gang kom med denne Tanke, tog det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) sig af ham, men da jeg antager, at det ærede Medlem ikke denne Gang vil gjøre det, skal jeg tillade mig at sige til det ærede Medlem, at denne ophøjede Tanke, saa sjøn den end kan være, dog lider af den Mangel, at den ikke godt lader sig realisere. Vi kunne, naar vi ville, bygge en Fæstning om Kjøbenhavn, men vi kunne ikke staffe de 400,000 Skandinaver tilstede i Fæstningen, for at forsvare den, og det er dog en væsentlig Forskjel, at vi vel kunne gjøre det ene, men ikke det Andet. Naar der nu er opkastet det Spørgsmaal: hvad kan det nytte at befæste Kjøbenhavn? saa er dette jo naturligtvis, som allerede paapeget af flere ærede Talere, et Spørgsmaal, som vanskeligt kan besvares. Jeg vil tillade mig at stille Spørgsmaalet et Dieblit saaledes: Hvad har det nyttet, at Kjøbenhavn har været befæstet? Dette lader sig nemlig bedre besvare, og saa kunne vi maatte deraf uddrage en Slutning om, hvad Befæstningen af Kjøbenhavn ogsaa i Fremtiden kan nytte. Dersom vi se hen til de Krige, som vort Land har ført i den forløbne Tid, vil det findes, at næsten enhver Krigs Udfald har staaet i væsentlig Forbindelse med den Stilling, som Kjøbenhavn har indtaget ved Krigens Slutning. Se vi hen til den Ulykke, som overgik Landet i 1658—59, som jo er den største Ulykke, der har været paaført Landet ialtsald siden da, da var Landet saa ødelagt, som det ikke har været nogenstunde senere, saa ødelagt, at endnu i 1664, da den nye Matriful blev indført, stod der mangfoldige Boliger, Gaarde og Huse øde hen, som der ingen Menneſter var til at bebo og drive. Mene i et Sogn paa Fyen saa saaledes 15 Gaarde og 17 Huse øde 4 Aar efter Krigen. Men naaget Udslæggelsen altsaa var saa stor, lykkedes det ikke den feirrige svenſke Konge at gennemføre sine Fordringer og underlægge sig Riget, og hvorfor? Fordi han ikke fik Kjøbenhavn! Se vi endelig hen til Krigen i 1848—50, saa vare vi jo dengang istand til at føre en treaarig Krig med Tydsland, og hvorfor vare vi det? Fordi denne Fjende ikke kunde angribe Landets Hovedstad, Kjøbenhavn; ja, vi vare ikke alene istand til at føre denne tre-

aarige Krig med en Stormagt, men vi gif jo endog saa forholdsvis feirrige ud af Kampen. Se vi nu hen til Begivenhederne i 1807, hvor Kjøbenhavn blev angrebet, da se vi den sørgelige Tildragelse, at en Fjende kunde komme her og i Løbet af nogle saa Dage tvinge Regjeringen til at underkaste sig Fjendens Fordringer, udlevere Flaaden og Alt, hvad han forlangte. Havde Kjøbenhavn dengang været i en saadan Forsvarsstand, at den kunde have afværget et Bombardement, kunde vi sandsynligvis have reddet Flaaden og rimeligvis ogsaa dermed Norge; saa vilde Meget have været anderledes, men det, at Kjøbenhavn laa uforsvaret hen, gjorde, at Fjenden kunde behandle os, som han gjorde, og at Følgerne bleve saa sørgelige, som de bleve for Landet. Se vi hen til Begivenhederne i 1864, hvad finde vi saa? De tro jo ikke, mine Herrer, at det just var, fordi Fjenden havde besat Sjælland, og at han muligvis ogsaa kunde besætte Fyen, at Krigen blev standset, og Freden blev sluttet, dengang det skete; nei, alt det var Noget, der var forudset iforveien. Det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad), som under Krigen var i Regjeringen, udtalte da her i Rigsraadet, at om det ogsaa skulde komme dertil, at det tydske Flag vaiede fra Stagens Tjyrtaarn, maatte man dog være beredt paa at holde Krigen ud. Jeg tror ogsaa, at man vilde have været beredt derpaa og vilde have holdt Krigen længere ud, hvis der ikke havde været Andet ibeien, end at Fjenden havde besat Sjælland og muligen ogsaa kunde have besat Fyen. Den væsentligste Grund til, at vi maatte slutte Fred, da vi gjorde det, blev dog, at vi stode forladte af hele Europa, at vore Udsendinge i London og Paris ikke havde et eneste opmuntrende Ord at sende hjem til Regjeringen, men stadig tilraadede: Slut Fred for en hvilkenſomhelst Pris. Men jeg tror dog at turde antage, at dette ikke var den egentligste og inderſte Grund til, at Krigen ophørte, dengang det skete; men naaget jeg ikke tvivler om, at Befolkningen her i Kjøbenhavn i Almindelighed og de ledende Mænd i Særdeleshed jo led meget ved Tanken om, hvad der overgik Sjælland, tror jeg dog, at de vilde have været istand til endnu at finde sig heri, men da der viste sig at være Udsigt til, at en østerrigſk Flaade kunde møde for Kjøbenhavn, da var det, at man ansaa Fred for nødvendig. Jeg siger ikke dette som en Breidelse mod Noget, thi jeg erkjender, at det i den forsvarløse Tilstand, hvori Kjøbenhavn laa, ikke vilde have været klogt, om man havde ladet det komme dertil, at Byen var bleven ødelagt for at fort-